
TAKÁCS ZSUZSA

Felolvasás

T. J. emlékére

De hiszen ott ül a második sor szélén és
mosolyog, gondoltam magamban, amikor
felolvastam a halálodról szóló verseket,
elsírtam magamat, és a szégyentől elvörösödtem.

Ráadásul többen sírtak a színházteremben.
De hiszen ott ülsz, mosolyogsz és nemet intesz,
győzködtem magamat. Harmincöt éves
vagy újra, rázod a fejedet, hogy tévedek:

nincs is halál. Menjek csak vissza a kórterembe,
folytatod, nézzem meg az ágyadat: üres.
Ha te is elhiszed, hogy meghaltam, halott
vagyok valóban – teszed hozzá.

Pannonhalma, 2018. augusztus

ZALÁN TIBOR

Tűnődés elmaradt találkozásokról

Söveges Dávidnak

Nem szeretem az ismeretlen feladókat a borítékok bal
 felső sarkában A te idegen nevedet sem szerettem akkor
 ott A Pannonhalmi Apátságot messziről láttam A látvány
 az autópályán balra pillantva csak valami isteni nagy gyerek
 forróságban szétomló homokvára Másnaposan égő aggyal és
 égő gyomorral léptem be a cellácskádba ahová meghívtál
 miután hosszú részemről már-már izléstelen kéretőzés után végre
 kötélnek álltam és elhajtottam oda föl a hegy tetejére a tartományba
 Mit akarhat tőlem egy pap egy szent ember bizonyára tudós is
 tőlem a körút horda elszabadult farkasától aki a káromkodást vélte
 akkor még anyanyelvének s a hajnali részegségben nem
 látomásokkal

vívódott az égen hanem árkokba zuhant és aludt ott reggelig
 Akiene a híretől csak az élete volt rosszabb és ellenszenvekre
 okokat

adóbb Aki már akkor harcolt az Istennel akivel szemben akkor is
 alul maradt azóta is háttal s nem csak egyetlen értelemben Hogy
 míg ez nyomja ideleenn a magánháborúját ő alszik s hortyog békén
 odafönn Nem pap inkább korához illő méltósággal öltözött
 idősebb férfi jött elem az asztala mögül fürgén Arcán élő sebekkel
 akár stigmákkal de lehet ezek már csak később lettek s kerültek az
 arcára De voltak Mindent olvastam magától azt is amit még meg sem
 írt így fogadott és az ablakon túl sirályok szálldostak és azon
 tűnődtem

hogy kerülnek ide a sirályok a nagy síkság fölött trónoló vár fölé
 Nem emlékszem miről beszélgettünk mert az első mondatod után
 megnyílt a szívem és nyitva maradt még sok időre és sokáig
 néha meg is állt Így védtelené váltam a világgal szemben és
 szégyelltem ezt Hívtál magadhoz térjek vissza hozzátok cellácskát
 ajánlottál hol boldog magányos lehetek meditálhatok írhatok
 kedvemre

borozhatok esténként az atyákkal és barátokkal kikkel
 meghányjuk-vetjük

a világ bajait-jajait Meg a verseket is kihányhatom magamból Ez az
 amit nem kellett volna Ettől nagyon megijedtem Hogy jövök én ahhoz
 vagy hozzátok közétek bölcs és könyvtárban elhervadó sápadt
 testvéreim

Butának éreztem magam s féltem ez kiderül Mit kereshetek
közöttetek
korán elhíresült hamar kiégő számarkóró Látod már elmennék és
leülnék
közétek Dávid atya nyomatnám ha bírnám a romantikus retorikát
borok
derengésébe tündöklő gondolatok közé Kellően kifáradtam ahhoz
hogyan
okos akarjak lenni akárkihez észben vagy invencióban méltó
Hallgatnálak
bennet a messzi szőlőskertek fölhallatszó zoltárainak zaján
ellebegve
míg ujjaim között mint rózsafüzért morzsolgatnám hátralévő
napjaimat

ÁFRA JÁNOS

Akrobetrolon

Neked loptam ezt a nevet,
de nem hiányozhat másnak,
most szétterítem köréd,
és száraz betűi eláznak.
Meredek sziklák
az öntudat ormai.
A szintek közti váltást
végtagokban mérik.
Vállad apámé,
csípőd elhagyott fészek,
háta közepén
az én csigolyám mozog.
A bőr a gerinc vonalán
kétoldalt felhasad,
és csordogál a zajban
fakított anyag.
Átölellek, gézzel kötözöm
hozzád mellkasom,
e rajzást így fojtom el,
de szivárog, körbeér a harag.
Hazugságainkból tör-
hetetlen gömböt formáz.
Külszínén ezernyi arc,
ahogy illik, épp úgy fordul.
Mi kint törik, porlik, fúj,
az határoz róla,
idebent mit érzünk.
A múltatlan nem
rémít, ami változik,
csak annak számít a jelen,
hogy mitől hamvad a nyelv,
ki átlát a buborékon,
majd attól kérdezem.
Közös mellkas
és szív, egyként

használt fejben
kétféle gondolat.
Könyörögnék, nézz rám,
de már nincs hová
visszafordulj. Az tisztít meg,
mi előttünk pusztul.

GÉCZI JÁNOS

1973

1.

A háborúban annyian harcolnak,
hogy nem jut Örökkévaló
bárkit is megmenteni.
Elenyészik seregnyi halandó és félisten,
megalkotja, miként mértani ábrát,
a véletlen a katalógusát.

A sors egyszerre sújt gyermekre és atyára,
nincs élet, amely ne lehetne feláldozható.
Áldozat, amelyet a végzet ne fogadna el.
A nem enyésző lepelbe a Tróját segítő Apollón
Szarpédónt burkolja, s úgy adja át
a halálnak és az álomnak, vigyék haza,
Lükié távoli mezejére, mint oltárra ajándékot.

Miféle az a magasságbeli, akinek utódát
kell kiterítve látni, halhatatlannak a meghalót?

Néhány sor az eposzban, és Patroklosz kimúlik.
Számára nem jut társtalan öröklét,
a hamvát barátja hamvával keverik el,
mint epitáfium disztichonjaiban a szavakat.

2.

Arról, mi az, amit nem ír meg, nem tudhatunk,
titoktartóak az istenek, s nem így juttatják neki
a halhatatlanságát. A könyvtekercs begöngyölve,
belül hófehér, jut számára saját hőesés.
Hogy ifjú, komoly,
halálában sem roncsolja testét a bomlás.
Így más-más korból és néptől érkeznek
számára javak s részesül egyszerre trák szemöldökből,
izmos, fríg alkarból, amelyen csörög a perec,
etruszk, emelt csípőből és római sasorrból,

kemény, perzsa vádliból.

Úgy válik eszmévé, hogy kiméra formázódik belőle,
ami az egyik nyelvből látva bikafej,
a másiktól nézve császár-profil.

Túl a néhány írásjegyen, amelyek összeállnak a nevévé,
mi az, ami leginkább megőrzi őt, annak keresem
bizonyítékait.

1978

A csüngő végzet,
a rímmel a hajnali ének,
amely ragyogást ad a körtének,
a történet végeként éretten loccsan a földre.

Tapintatom szertefoszlik,
nem vigyázok többé rád,
ahogyan szokásom eszmére, tárgyra.
Kontúrod feladom,
mint mikor fatörzsből a szúrágta lukon át
ürülékként távozik a fa lelke.

Nézed, volt társam, mi tegnap még ép és tökéletes,
pép lett, szaga van, testnek senki sem nevezné.
Ez az a szétmállott szöveg, amelynek révén
nem csupán rálátunk önmagunkra,
de megértjük azt is,
amint felépül az értelme a néhány mondatnak,
amelyek miatt érdemes volt együtt élnünk, ha nélkülük is.

1979

Ne felejtse el, én ott leszek,
képeslapként,
amit Krétáról küldenek.
A félrekapcsolt telefonhívásban.
A cipőben, amit az ajtó előtt
húz le a gyerek, zajt ne csapjon,
s a férjeddal megébredjeteK.
Így élünk Közép-Európában,
így, felemásan. A pír ruhájában,
hol a csörgő üvegkabátban,
de mindig átvilágítva és kádban.
Miként röntgensugár alatt
az odavonszolt bálna.

Minden idődben veled,
az éveidben ott neszezek,
pillanatok, napok, hetek,
amelyek feleslegesek,
olykor hiányzom, de teljesen
bennük, benned legbelül,
és szüntelenül
megnevezetlenül.
Így éljük az életed,
gyorsított filmként pergek le veled,
és igen, akkor is ott leszek,
testedet ha rögök borítják,
s engem hantolnak el veled.

A világtengereket bejárja
ugyan, de nem énekel soha a bálna!